

BLÍZKO OBZORU

Dojemný příběh o přátelství, odvaze,
sebevědomí a síle odpouštění

JESSICA KOCH

Jessica Koch

BLÍZKO OBZORU

Originally published under the title DEM HORIZONT SO NAH
Copyright © 2016 by FeuerWerke Verlag, Maracuja GmbH
Published by permission of Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Olga Vogelová, 2017

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-425-4 (pdf)

Jessica Koch

BLÍZKO OBZORU

Přeložila: Olga Vogelová

*Tuto knihu věnuji svému synovi a manželovi,
kterému chci na tomto místě poděkovat –
za jeho bezmezné pochopení, když jsem zas
a znova trávil hodiny a dny v myšlenkách za obzorem.*

Pro Dannyho

Brána 2, Danny!

Vždycky to bude brána 2!

DĚKUJI!!!

Love you, too.

PROLOG – LÉTO 1996

Ze spánku ho vytrhl telefon. Instinktivně pohlédl nejprve k zamčeným dveřím, pak k otevřenému oknu. Venku byla ještě tma, ale ve vzduchu už viselo svítání.

Číslice na budíku ukazovaly, že je teprve něco po páté. Pro ranní ptáče jako on to nebyl vůbec problém. Ale byla neděle. Kdo mu proboha může volat takhle brzo?

Zvonění neustávalo. Rozhodl se, že ho bude jednoduše ignorovat.

Tina, prolétlo mu hlavou. Nejspíš je zase v nějakém průšvih, zhroutila se nebo nutně potřebuje někde přespat. Ale normálně mu volá na mobil.

Protože volající byl očividně pevně rozhodnutý vytáhnout ho z postele, s nechutí vstal a v tričku a boxerkách zamířil do chodby, kde visel na zdi telefon.

„Co se děje?“ ospale zamumlal do sluchátka.

„To jsem já, táta.“

Už při první slabice ten hlas poznal, probral se okamžitě.

Naježily se mu chlupy na krku, všechna jeho nervová zakončení se chvěla napětím.

„Co ode mě chceš?“

„Jsem tvůj táta, to ti nemůžu zavolat?“

„Ne!“

„Musím tě vidět. Mohl bys za mnou přijít?“

„Já tě vidět nechci!“

Cítil, jak otec znervózněl. Vždycky hrozně rychle znervózněl.

„Danny,“ řekl, „je to důležité. Umírám!“

„Konečně nějaká dobrá zpráva.“

„Myslím to vážně.“

„To já taky.“

Otcův hlas se změnil, změkl, skoro až zněžněl, když znovu spustil: „Prosím. Musím s tebou mluvit, než umřu. Musím ti něco říct.“

Ten tón znal. Z jeho naléhavosti mu přeběhl mráz po zádech.

„Klidně si umři. Mě to nezajímá!“ odpověděl.

Ve chvíli, kdy se rozhodl zavěsit, otec vykřikl: „Všechno je jenom tvoje vina, ty zatracený bastarde! Mělo se to stát tobě! Ne Liamovi! Měl jsi to být ty! Všechno by bylo jinak!“

„Nenamáhej se. Ty už mi nemůžeš ublížit!“ Ačkoliv to vyslovil přesvědčivě, pravda to nebyla. Otcova slova ho zasáhla přímo do srdce. Nikdy ho neminula.

„Jsi arogantní a namyšlený bastard, Danny!“

„A po kom to asi mám?“

„Dobře. Když jinak nedáš!“ Hlas se zase změnil, náhle byl nebezpečně klidný. „Teď mě pořádně poslouvej. Nebudu to opakovat.“

Danny poslouchal. Rukama bolestivě svíral sluchátko, na čele mu vyrazil pot. Chvíli měl dojem, že se mu pod nohama chvěje zem, ale to se mu jen podlamovala kolena. Málem se otcovým absurdním slovům hlasitě zasmál. Bylo to neuvěřitelné a směšné, ale někde v hloubi duše věděl, že je to pravda.

ŘÍJEN 1999

„Severák,“ pronesla jsem dramaticky a pozvedla ukazováček k nebi. „Když fouká vítr z téhle strany, nikdy to nevěstí nic dobrého!“

„Ty ani nevíš, kde sever je,“ zasmála se Vanessa.

Ruské kolo se zastavilo v nejvyšším bodě a já se vyklonila z kabinky. Teatrálně jsem roztáhla ruce k obloze, div že jsem se jí nedotkla špičkami prstů. Výhled do dálky byl ohromující. „Jako by nebe jen tiše políbilo zem...“

„Hej!“ zamáchala mi Vanessa rukama před obličejem. „Co se to s tebou stalo? Od kdy jsi takový poeta?“

„To teda nejsem. Jen mě to tak zrovna napadlo.“ Vrátila jsem se zpět do normálního stavu.

Ruské kolo se otočilo a já se posadila zpátky. Netrpělivě jsem začala bubnovat prsty o zábradlí. Cesta dolů trvala věčnost. Měly jsme na dnešní večer velké plány a já se už nemohla dočkat, až s nimi začneme.

Pocitu beztlíže jsem se nemohla zbavit ani při vystupování. Spokojeně jsem následovala svoji kamarádku přes liduprázdné prostranství. Měla na sobě těsné džíny a krátký svetr, který jí při každém pohybu odhaloval kousek břicha. Správnými botami by si svoje už tak dlouhé nohy mohla ještě prodloužit. Ale nesnášela podpatky a stále nosila jen nenápadné tenisky. Takový luxus jsem si já dovolit nemohla. Abych s ní aspoň z poloviny udržela ve výšce a délce nohou krok, obula jsem si černé kozačky ke kolenům s vysokými silnými podpatky. K tomu jsem si oblékla elegantní zeleno-bílý svetr, který se mi hodil k dlouhým zrzavým vlasům. Na říjnový večer bylo

nezvykle teplo. Jen vítr prozrazoval blížící se zimu. Vál ze severu, to bych mohla odpřisáhnout.

„Dáme si ještě rychle něco k jídlu?“ zeptala se Vanessa a vedla mě směrem k volnému stolu.

Každoročně jsme společně chodily na Cannstatterské slavnosti. Návštěva slavností byla naše letitá tradice. Dřív nás často musel pro klid našich rodičů doprovázet můj starší bratr Thorsten. Ale dneska jsme tu byly poprvé samy. Vanessa a já jsme v létě nastoupily do učení. Ona získala místo jen s velkým úsilím, ale až v Mnichově, tři sta kilometrů ode mě. Proto jsme se teď vídaly málo. Příští rok jsme si obě chtěly udělat řidičák. Do té doby si budeme muset poradit jedna bez druhé. Kromě nevšedních dnů jako byl tento.

Vanessa si sedla naproti mně a pustily jsme se do hranolek, když vtom mě najednou lehce kopla pod stolem a hlavou ukázala doleva. „Podívej, ti si nás už pěknou chvilku prohlížejí!“

„Hm?“ zamumlala jsem a následovala její pohled. Pár metrů od nás stáli tři mladíci a zcela očividně se bavili o nás.

„Ale ne!“ řekla jsem, „doufám, že sem nepřijdou.“ Pouhá představa, že by mě někdo mohl připravit o drahocenný čas s nejlepší kamarádkou, mi vadila.

„Proč? Vypadají dobře.“

Skepticky jsem si ty tři prohlédla. Bylo jim minimálně dvacet, ne-li víc, a opravdu vypadali sympaticky. Jeden z nich byl nápadně vysoký s širokými rameny, havraními vlasy a tmavou pletí. Možná Španěl, v každém případě jihoevropan. Zbývající dva byli blondáci. Nejmenší z nich měl krátké vlasy a nosil brýle. I na tuto vzdálenost byly vidět jeho pihy. Působil nenápadně,

naprostý průměr, ale ti dva mohli sloužit jako předlohy pro plakát z Bravíčka.

Když si všimli, že i my je pozorujeme, přitukli si, ukázali na nás a zamířili k nám.

„No skvělé,“ zabručela jsem a sklonila pohled na kolu, kterou jsem před sebou svírala oběma rukama. Už týdný jsem se těšila na společný víkend s Vanessou.

„Dobry večer,“ pozdravili ti tři, když došli k našemu stolu. Očividně už byli domluvení, protože se bez zaváhání rozsadili kolem nás: Španěl a průměrný týpek se posadili vpravo a vlevo od Vanessy, ten třetí si sedl naproti na moji lavici. Vlasy mu stály do všech stran, ale i tak vypadal upraveně a byl neuvěřitelně atraktivní. Ne jako někdo, kdo právě vylezl z postele.

Dva pro Nesu, jeden pro tebe, poškleboval se můj vnitřní hlas. Měly jsme mezi sebou neustále rozepře.

Aspoň jeden pro mě, odpověděla jsem mu. Nejspíš bych si dál vedla svůj vnitřní monolog, kdyby se mi před nosem neobjevila ruka.

„Danijel,“ představil se ten pohledný blondák. Čistě ze zdvořilosti jsem mu stiskla ruku a pohlédla na něj.

Má strašně modré oči. Proč nosí barevné čočky? Intenzivní barva mě ochromila a nedokázala jsem od něj odtrhnout oči.

„Kdo mě má rád, říká mi Danny,“ pokračoval.

„A kdo tě rád nemá?“

Na zlomek vteřiny jsem ho rozhodila, ale okamžitě se zase chytil.

„Všichni mě mají rádi!“ odpověděl a na rtech se mu rozzářil úsměv, který byl tak krásný, že jsem na něj akorát mlčky

zírala. Zdálo se, že je na takové reakce zvyklý, protože mi dopřál chvíli času a pak se zeptal: „Máš taky nějaké jméno?“

Že se zbylí dva představili jako Ricky a Simon, jsem vnímala jen okrajově. Chvíli mi trvalo, než jsem odpověděla: „Jessica.“

Normálně mám pusy prořízlou. Proč mě takhle rozhodil?

„Jessica,“ zopakoval potichu a kývl. Položil mi nějakou otázku, ale nevnímala jsem ji. Ještě pořád jsem na něj zírala. Měl vysoké lícni kosti, úzkou bradu a velmi symetrické rysy v obličeji. Jeho neustálý úsměv odhaloval řadu sněhobílých souměrných zubů. Rukávy šedivé mikiny s kapucí měl vyhrnuté až k loktům. Vnímala jsem jeho svalnaté paže. Celkově byl štíhlý, ale vysportovaný.

Sportovec, poznamenal můj momentálně zpomalený rozum.

V duchu jsem si posměšně zatleskala, protože jsem pozorovala to nejzřetelnější, ale vůbec neodpověděla na jeho otázku.

Daniel mi zničehonic lusknul prsty před očima a tím mě probudil z transu. „Jsi tu ještě?“ zeptal se mě pobaveně.

„Ano,“ odpověděla jsem a horečnatě se snažila vymyslet nějakou chytrou odpověď.

„Lezu ti na nervy?“ zajímal se dobře naladěný.

„Ehm... to je jenom proto, že bych radši byla se svojí kamarádkou sama.“

„Aha,“ pronesl a vrhl výmluvný pohled na Vanessu, která se bujaře bavila s Rickym. Mezitím se stoly kolem nás zaplnily a já jsem přes změt hlasů nerozuměla, o čem se baví, ale bylo jednoznačné, že *ona* se mnou sama být nechtěla.

Simon se rozhlížel kolem sebe trochu zmateně a svíral sklenici s pivem.

„Když je to tak...“ prohlásil Danijel, přehodil levou nohu přes lavici a zády se opřel o stůl. Se zájmem pozoroval lidi kolem nás. Můj mozek se marně pokoušel sesbírat zbytky inteligence a v nejzazším koutě Wernickova centra hledal moji ztracenou řeč.

V tu chvíli jsem si všimla jemně se klikatící jizvy na jeho tváři. Byla vidět jen při důkladném pohledu, ačkoliv probíhala přes celou levou tvář.

„Co se ti stalo?“ zeptala jsem se a ukázala mu na tvář. Za tak osobní otázku bych si nejradši nafackovala.

Naštěstí ji přešel s klidem.

„Myslíš tohle?“ Ukazováčkem si přejel po jizvě. „To mi udělal otec. Hodil mi láhev do obličeje.“

„Cože?“ To myslel vážně?

Usmál se, aby svoje slova zmírnil. „Omylem. Byla to nehoda.“

„I tak je to hrozné,“ odvětila jsem. Nedokázala jsem si představit, jak se něco takového může stát omylem. Ale na můj rozum se právě nedalo spoléhat. Stále před ním visela obrovská cedule „MIMO PROVOZ“.

Danijel pokrčil rameny.

„Není to nic hrozného,“ pronesl. „I tak jsem hezký dost.“

Arogantní spratek, pomyslela jsem si. Ale věděla jsem, že má pravdu. Protože mě nenapadl žádný vhodný komentář, mlčela jsem a přihlížela tomu, jak se Danijel začíná nudit. Jeho pozornost vzbudily dvě velmi atraktivní blondýny ve vysokých botách a příliš krátkých sukních. Dlouho a intenzivně si je prohlížel a já jsem na Vanessu vrhala prosebné pohledy. Krátce se na mě usmála, ale pak se znova odvrátila k Rickymu. Protáhla jsem obličej.

Simon blondýny taky zpozoroval.

„To nedáš!“ zavolal na Danijela.

„Chceš se vsadit...?“ odpověděl.

„Tři ku jedné!“ oznámil Simon a natáhnul ruku přes stůl. Ricky přerušil hovor s Vanessou, aby si dívky rovněž prohlédl.

„Taky sázím proti tobě. Čtyři ku jedné!“ I on natáhnul ruku k Danijelovi.

„Dvacet minut.“ Danijel se zvedl, plácnul si s oběma kamarády a zamířil k dívkám. Tázavě jsem pohlédla na Simona s Rickym. Civěli tak pitomě, že si toho ani nevšimli. Chvilí jsem přemýšlela o tom, že se začnu bavit se Simonem. U něj by mě napadly tisíce věcí, které bych mohla říct, ale nechtělo se mi do toho. Místo toho jsem očima vyhledala Danijela, který už stál u dívek a bavil se s nimi. I z téhle vzdálenosti jsem viděla, jak zčervenaly a nervózně se chichotaly. Danijel jim dal oběma najednou paže kolem ramen a odvedl je z mého zorného úhlu. Jenom jsem zakroutila hlavou.

Co to je za nechutnou hru?

Měla jsem dojem, že trvalo věčnost, než se vrátil a položil na stůl bílou kartičku. „Obě!“ oznámil hrdě.

Ricky zvedl ruce nad hlavu a třikrát tlesknul. Simon uznale písknul a podal mu balíček bankovek. I Ricky sáhl do kapsy a položil bankovku na stůl. Danijel sebral bankovky i s kartičkou a posadil se zpátky vedle mě.

„Kde jsme to skončili?“ zeptal se přátelsky.

„Co to k čertu vyvádíte?“ utrhla jsem na něj.

„Hrajeme si,“ vysvětlil Danijel, „jmenuje se to hon na čísla. Hrajeme ho každý víkend.“

„To je zábava!“ opáčila jsem sarkasticky. Náhle mi bylo Simona líto, protože mi bylo jasné, že víkend co víkend odchází domů jako poražený. Rozhodla jsem se dát Simonovi bez ptaní svoje číslo. Ale Danijel můj záměr překazil.

„Já se nudím,“ prohlásil.

„Tak jdi domů,“ vyjela jsem na něj a vroucně doufala, že mě neposlechne.

„Mám lepší nápad, pojď se mnou!“ Vyskočil, chytil mě za zápěstí a zvedl z lavice. Ostatní na nás tázavě pohlédli.

„Kam jdeš?“ Musela jsem až běžet, abych s ním udržela krok.

Zastavil se před atrakcí s volným pádem. „Tam teď půjdem,“ nařídil. „A pak mi dáš svoje telefonní číslo.“

„Na oboje říkám ne!“ odvětila jsem rozhodně a založila si ruce v bok.

Něžně na mě pohlédl. „Ty jsi jiná než ostatní,“ poznamenal. „To se mi líbí.“

Aha. Mistr Dostanu-všechno-co-chci zatoužil po odmítnutí. No, tak to je u mě na správné adrese.

„Teprve se rozehrívám,“ zasměchovala jsem.

S tichým úsměvem mi položil ruku na rameno a přitáhl si mě k sobě. Jeho oči vyhledaly moje a já měla pocit, že se mi zavrtávají až do kostí.

„Ty. Jdeš. Teď. Se. Mnou. Nahoru.“ Danijel vyslovil každé slovo jako samostatnou větu. Voněl sprchovým gelem a vodou po holení. Kolena se mi rozpouštěla.

„Dobře,“ souhlasila jsem.

Do háje, jak to jenom dělá?

Necelé dvě minuty nato jsem seděla v pekelném stroji a strachy svírala bezpečnostní pás. Mezitím se setmělo a pohled

na osvětlený jarmark bral dech. Úplně nahoře se vozík zastavil, aby lidem uvnitř dopřál poslední milost.

„Bojíš se?“ zeptal se mě Danijel.

„Jo, strašně!“ vyjekla jsem a předsevzala si, že cestou dolů nebudu křičet.

Hluboce jsem se mýlila a byla přešťastná, když jsem se bez větší újmy dostala z té věci ven a stála nohama pevně na zemi.

„Bylo to tak hrozné?“ Jeho hlas zněl soucitně.

„Budu tě za to navěky nenávidět!“ Nepovedlo se mi vyslovit tu větu úplně důvěryhodně.

Zamířili jsme zpátky k ostatním, kteří se po nás už rozhlíželi.

„Chtěli jsme jít na horskou dráhu,“ přivítala nás Vanessa. „Půjdete s námi?“

„Rádi,“ odpověděl za mě Danijel a já protáhla obličej.

Na horské dráze jsem využila příležitosti, abych Vanesse sedící vedle mě pošeptala do ucha: „Pojď, zmizíme!“

„Proč?“ zeptala se popuzeně.

„Potom na záchod!“ To bylo naše heslo pro: „Musíme si okamžitě promluvit!“

Naštvaná Vanessa mě následovala na dámské toalety a já si oddechla, když jsme si konečně mohly v klidu promluvit.

„Co se děje?“ obořila se na mě, „když konečně poznám pěkného týpka, tak ty chceš domů.“

„Ses úplně zbláznila? Akorát si z nás dělají srandu! Viděla jsi, co dělají? Balí jednu holku za druhou. Je to jejich sport!“

„No a?“ pokrčila rameny Vanessa. „Neříkala jsem, že si ho chci hned brát. Jenom se trochu pobavit.“

„Jsi nemožná!“

„Ty seš trapná. Tak neblbni, vždyť máš toho Denise, nebo jak se jmenuje. Vypadá oslnivě.“

„Je arogantní a namyšlený a já ho nesnáším.“

„Prosím. Ještě aspoň hodinu,“ žadonila Vanessa, „pak už budeme muset jít, aby nám neujel poslední vlak.“

„Pro mě za mě!“ Povzdechla jsem rezignovaně. „Hodinu. Pak ti dám znamení a vypaříme se.“

Zoufale jsem se již potřetí zakuckala a přidala ještě záchvat kašle. Ale Vanessa byla hluchá.

„Něco ti zaskočilo?“ zeptal se Danijel, který se mě celou dobu držel jako klíště. Nebylo to tak, že by mi lezl na nervy. Spíš jsem v jeho přítomnosti úplně neovládala svoje smysly. Děkala jsem věci, které jsem ani dělat nechtěla.

Aniž bych reagovala na Danijelův komentář, přitočila jsem se v davu k Vanesse. Konečně to pochopila. Zamířila za mnou – i když nedobrovolně. Rychle jsem udělala pár kliček a schválně jsem se prodírala nejhustším davem. Zde na přeplněných slavnostech se všichni neustále ztráceli. Nebude těžké setrást pár pronásledovatelů. Rozhodně jsem chytila Vanessu za ruku a táhla ji za sebou.

„To přece nemůžeme udělat,“ nadávala. Moje rozhodnost se přeměnila v euforii a já se zastavila až u východu.

„Setřásly jsme je?“ zasmála jsem se.

„Jo. Skvělý výkon!“ Vanesa byla doopravdy našťvaná. „Líbí se mi. Co mu jako řeknu, proč jsme jednoduše zmizely?“

Blaženě jsem se usmívala. „Nic. Už ho nikdy neuvidíš!“

„Slíbil mi, že mi zavolá. Představ si: jezdí někdy pracovně do Mnichova a přijede pak za mnou. Je servisní technik a jezdí všude možné.“

Rozhořčeně jsem si poklepala rukou na čelo. „Ty jsi tomu arogantnímu pitomci dala telefonní číslo? Tak si užij zklamání. Hlavně mi pak nebul.“

„Nebudu.“

Zahnuly jsme na pěší zónu a mířily k zastávce autobusu. Tady bylo liduprázdno.

„Vážně, Jessico! Neměj obavy. Jenom se s ním chci trochu pobavit.“

Vanessin způsob, jak se pobavit s muži, jsem znala. Natáhla jsem krok a nechala ji za sebou.

Neviděla jsem, jak to auto přijíždí. Zdálo se, že se vynořilo odnikud a strašnou rychlostí mířilo na mě. Se skřípěním pneumatik a otočením o devadesát stupňů se obrovské černé BMW zastavilo uprostřed ulice a zatarasilo mi cestu. K smrti vyděšená jsem lapala po dechu a zcela ochromená jsem se zastavila. Okénko u řidiče sjelo dolů a z okna se vyklonil Danijel.

„Nezapomněla jsi na něco?“ zeptal se domýšlivě a přes své dlouhé řasy si mě prohlížel odspoda nahoru. Úplně zmatená jsem zakroutila hlavou. Natáhl dlaň z auta. „Telefonní číslo, prosím!“

„Proboha,“ vyjela jsem na něj. „Ty máš fakt problém!“

„To je pravda,“ poznamenal suše, „ale to s tím právě nemá nic společného. Tvoje číslo.“

„Na co?“ zajímala jsem se. „Jenom abys vyhrál pitomou sázku?“

„Přesně tak.“ Usmál se vítězně.

„Zapomeň na to!“ Zamířila jsem doleva kolem motoru. Vystoupil, oběhl auto zezadu a postavil se mi do cesty. Ze slavností právě odcházeli další návštěvníci a nahlas se pobuřovali nad nemožně zaparkovaným autem. Danijel si jich nevšímal a potichu mi řekl: „Můžeme tu takhle stát až do rána. Já neustoupím – jednou mi to číslo dáš.“

Chtěla jsem ho mlčky obejít, ale chytil mě za rameno, volnou rukou mi palcem a ukazováčkem sevřel bradu a donutil mě na něj pohlédnout.

Znovu mě pohltila síla mořských hlubin. Srdce mi tlouklo až v krku a v břiše se mi stáhly svaly, o jejichž existenci jsem do té doby neměla ani ponětí.

Danijel naklonil hlavu a sklonil se ke mně. Jeho vůně mi stoupala do nosu.

„Nezadržuj dech, Jessico, dýchej!“

Plná očekávání jsem rozevřela rty, zavřela oči a natáhla se k němu. Tichounce se pouсмál a lehce uhnul.

Připadala jsem si jako hlupák.

„Nejdřív tvoje telefonní číslo,“ pošeptal mi do ucha a z kapsy kalhot vytáhl mobil.

Abych se dostala z trapné situace, nadiktovala jsem mu svoje číslo. Vítězně si ho vyťukal do mobilu a uložil.

„Děkuji pěkně,“ pronesl s přehnanou slušností a dal mi letmou pusou na čelo. Pak mě tam nechal jednoduše stát jako solný sloup, nastoupil do auta a nastartoval dunící motor. Rozsvítla se světla, BMW kousek couvlo a ještě jednou se zastavilo vedle mě. Danijel vytáhl z okénka bílou vizitku.

„Aby to bylo fér,“ vysvětlil.

Rezignovaně jsem přijala kartičku. „Na co?“ zeptala jsem se, „stejně mi nezavoláš. A já ti taky určitě volat nebudu!“ dodala jsem umíněně.

Už zavíral okénko.

„Já ti zavolám,“ řekl něžně. „Slibuju.“

Pneumatiky zakvílely, jak rychle vyrazil z obslužné komunikace. Netuším, jak dlouho jsem tam stála úplně oněmělá a hleděla za reflektory, když jsem za sebou zaslechla odkašlávání.

Vanessa měla ruce založené v bok a špičkou boty ťukala do asfaltu.

Jak dlouho už tam stála?

„Takže...“ spustila triumfálně, „já jsem blázen, že jsem nějakému arogantnímu pitomci dala svoje telefonní číslo, jo?“

Bezmocně jsem pokrčila rameny. „Já za to fakt nemůžu, vážně. Myslím, že mě zhypnotizoval!“

LISTOPAD 1999

Přes den se z mého mobilu stával největší nepřítel, po nocích jsem snila o modrých očích, které mě pronásledovaly, aby se do mě celou svou silou zabodávaly. Vizitku jsem si pečlivě uložila do kabelky a ani jednou se na ni nepodívala. Nezavolám mu, ani kdyby trakaře padaly. Proč taky? Ani se mi nelíbí. Kromě toho ho očividně vůbec nezajímám, jinak by se ozval. Ale to on neudělal. V koutku duše jsem tušila, že čekání, až zavolá, je holá utopie, ale jeho slib jsem z hlavy dostat neuměla.

Můj vnitřní hlas se mi slabošsky vysmíval:

Jsi naprostá kráva, když si myslíš, že bys ho jen náznakem zaujala!

Po dvou týdnech jsem dala svému vnitřnímu hlasu za pravdu a rozhodla se na něj zapomenout.

O Vanesse jsem od slavností taky neslyšela, takže jsem si řekla, že jí zavolám. Dovolala jsem se na mobil.

„Čau,“ spustila jsem, „jsem o tobě už dlouho neslyšela. Máš moc práce?“

Byla rozrušená – poznala jsem to z jejího hlasu.

„Jessico, ahoj,“ zvolala. „Sorry, mám moc práce. Musím se připravit. Za chvíli je tu Ricky!“

„Cože? Ty nejsi v Mnichově?!“

„Ale jo. Přijede sem. A zůstane u mě přes víkend.“

Žárlivost ve mně stoupala jak hořící láva.

„No tak si to užijte.“

Vycítila podtón mého hlasu. „Co se děje?“

„Nic. Všechno je v pohodě,“ zavrčela jsem. „Užij si to s tím arogantním pitomcem.“

„A do háje!“ Povzdechla soucitně. „To je kvůli Dennisovi. On se ti neozval, co?“

„Jmenuje se Danny,“ osopila jsem se. Proč jsem použila jeho přezdívku, která byla vyhrazená pro ty, kteří ho mají rádi? „A ne, neozval se. Což se dalo čekat.“

„To je mi líto. Pak se Rickyho zeptám, co se tam stalo.“

„Jenom to ne,“ odpověděla jsem. „Nech to být. Stejně jsem ho nemohla vystát.“ I na ohromnou vzdálenost, která nás dělila, jsem v telefonu cítila její úšklebek.

„Jasně,“ odpověděla. „Musím běžet. Jakmile budu zítra chvilku sama, zavolám ti. Mám tě ráda. Měj se.“

Rozzlobeně jsem stiskla červené sluchátko. Nebylo fér nepřát Vanesse tento úspěch. Byla na rozdíl ode mě už dávno sama, já jsem ještě před dvěma měsíci měla vážný vztah. Rozchod s Alexandrem byl těžký a složitý. Věděla jsem, že si stále dělá naděje. Denně volal, aby se pokusil dostat mě zpátky. Že jsem o něm již dva dny neslyšela, hraničilo se zázrakem. Zakroutila jsem hlavou. Jeden volá moc, druhý vůbec. Člověk to nemá jednoduché.

Bylo teprve odpoledne a já jsem nevěděla, co si tento pátek a celý zbytek víkendu počít. Vanessa tu nebyla a za Alexandrem určitě nepůjdu. S povzdechem jsem sáhla po kabelce a vytáhla z ní malou bílou vizitku. Chvilku jsem si ji prohlížela. „Danijel Alaric Taylor,“ stálo na ní velkým černým písmem. Zaujalo mě, jak zvláště se píše jeho křestní jméno. Když se představoval, vyslovil svoje jméno anglicky. Je to Američan? Není. Německy mluvil perfektně, v jeho hlase jsem nenašla jedinou stopu po přízvuku.

Pod jménem stála adresa. Besigheim. Autem by cesta trvala půl hodiny. Autobusem by z ní byla cesta kolem světa.

V levé rohu stálo: „Obchodník se sportovními a fitness potřebami.“ Do práce bych se za ním bez auta taky nedostala. V pravém rohu bylo ještě něco napsáno: „Sportovní klub bojových sportů Jih, trenér mládeže.“ Bojové sporty. No paráda. Pořád lepší.

Sáhla jsem po mobilu a vytočila číslo pod adresou.

Ozval se po druhém zazvonění. „Ano.“

Polkla jsem – a mlčela.

Bez dalšího slova zavěsil. Zírala jsem na mobil a jen těžko jsem se ubránila tomu, abych stiskla opětovné volání.

Rozčíleně jsem odhodila mobil na postel a vzala na procházku svého psa Lajku.

* * *

Na sobotu mi telefon zazvonil nezvykle brzy. Srdce mi poskočilo a já byla jak nabitá elektřinou. Se zrychleným pulsem a roztřesenými prsty jsem na psacím stole nahmatala telefon a zklamaně zjistila, že je to jen Vanessa. Puls mi okamžitě klesl na normální frekvenci.

„No?“ zavrčela jsem.

„Jess?“ Vanessa se vznášela v sedmém nebi, to jsem poznala okamžitě. „Je okouzlující. Příští víkend ti musím všechno do puntíku vylíčit.“

„Udělej to hned,“ vyzvala jsem ji.

„Je v koupelně, nemůžu se vykecávat!“ zasyčela.

„Aha.“ On je v koupelně. Znova do mě vjela žárlivost.

„Dobrá zpráva: Příští týden v sobotu jdeme večer do Myší díry.“ To byla naše oblíbená diskotéka. „Ricky mě vyzvedne

v Mnichově. Půjdeš s námi?“ Než pokračovala, udělala výmluvnou pauzu: „Danny a Simon půjdou taky.“ Moje tepová frekvence znova rapidně stoupla, což nezapříčinila zmínka o Simonovi.

„Nikdy!“ odmítla jsem.

„Ale, pojď taky!“ trvala si na svém. „Sejdeme se v deset u vchodu. Myslela jsem, jestli by tě nepřivezl brácha a my tě s Rickym odvezeme domů.“

„Já nevím...“

Moje myšlenky zamířily do šatníku a hledaly, co si obléknu.

* * *

Thorsten byl okamžitě připravený mě odvézt, a ještě se nabídl, že bude-li potřeba, tak mě i vyzvedne.

„To nebude třeba,“ ujistila jsem ho, když zastavil před diskotékou. „Řekni našim, že přespím u Alexandra a možná přijdu domů až v neděli.“

Můj bratr kývl a já už otevírala dveře spolujezdce. Věděl, že jsme se s Alexandrem rozešli a já naším vztahem před rodiči maskovala svoji nepřítomnost. Ale kryl mě, aniž by se vyptával.

Nejistě jsem vykročila směrem k Myší díře.

Simon s Danijelem stáli před vchodem. Viděla jsem je už z dálky, ale schovávala jsem se, dokud se zpoza rohu nevynořila Vanessa s Rickym. Drželi se za ruce a mířili k ostatním.

„Nesso!“ zavolala jsem a ona mi padla kolem krku. Zase měla na sobě uzounké džíny a pod krátkou bundou top nad pupík, byla okouzlující. Podala jsem Rickymu ruku a pokynula Simonovi. Danijela jsem ignorovala.

„Ne abys mi dneska zase jednoduše zdrhla!“ Usmál se na mě výmluvně Ricky. Aha. Vanessa žvanila a celou vinu svalila na mě. Děkuji pěkně.

Diskotéka byla úplně prázdná. Našli jsme si klidný kout, kde si budeme moct aspoň první půl hodinu v klidu popovídat. Jestli se mi ovšem tentokrát podaří něco říct.

S Vanessou jsme si sedly a kluci nám šli pro něco k pití. Danijel mi podal objednanou colu s bacardi.

„Tady, prosím!“ Zase se na mě tak povýšeně usmíval. „Třeba ti to dneska trochu rozváže jazyk.“

Tahle jediná věta mi stačila. Udělala jsem chybu a pohlédla na něj. I v přítomné diskotéce jsem si všimla, že má ještě modřejší oči, než jsem si pamatovala. Palcem a ukazováčkem si přešel po bradě a zase mě tím zcela odzbrojil.

„Seš našťavaná, že jsem ti nezavolał,“ konstatoval.

Ricky a Vanessa se od sebe nemohli odtrhnout. Drželi se za ruce a neustále se líbali.

Simon pil pivo a kouřil.

„Sliby se mají dodržet,“ vyčetla jsem mu.

„Musíš líp poslouchat,“ poučil mě. Doslova jsem na sobě cítila jeho pohled. „Řekl jsem, že zavolám. Neřekl jsem kdy!“

Vypila jsem drink skoro na jeden lok.

„A kdy jsi chtěl zavolat?“

„Svoje sliby vždycky dodržíím. Opravdu jsem měl hodně práce. Úplně vážně: zavolał bych.“

Skoro jsem mu věřila.

„A jo, mimochodem... Když někomu zavolaš a nic neřekneš, tak by bylo vhodné si nejdřív skrýt číslo.“ Napil se coly. „Jinak to vypadá hloupě!“

Tváře se mi zalily červení. Doufala jsem, že je tam dost šero, aby to Danijel neviděl.

„Co jsi měl na práci?“ Vyznělo to dost drze.

„Měl jsem důležitý zápas. Další víkend jsem musel do práce. Na brigádu.“

„Máš zápasy v bojovém umění?“ Pomalu jsme se začínali bavit. Tma a bacardi mi pomohly.

„Jo,“ odpověděl stroze.

„Vyhráváš někdy?“ Dopila jsem svůj drink.

„Většinou.“ Ukázal na moji sklenici. „Dáš si ještě jeden? Vypadá to, že ti to svědčí.“

Kývla jsem a on mi donesl ještě jedno bacardi. I to jsem vypila skoro na jeden lok. Alkohol mi už stoupal do hlavy. Vyzývavě jsem mu podala sklenici. „Dáš si taky?“

Zakroutil hlavou. „Alkohol vůbec nepiju.“

„Proč?“ zeptala jsem se zmateně.

„Osobní důvody.“

Pokrčila jsem rameny a dopila bacardi.

„A co vlastně děláš ty?“ zajímal se.

„Jezdím na koni. Turnaje. Hlavně drezuru, do třídy L. Tam i někdy vyhraju. A jsem radioamatér. Bohužel mám jenom ubohý přístroj se čtyřiceti kanály. To je velká bída, protože trpí rušením. Jednou si koupím rádio s osmdesáti kanály.“

„Aha.“

Diskotéka se pomalu plnila a konverzace se značně ztížila.

Vanessa a Ricky nám oznámili, že jdou tancovat. Simon se k nim přidal.

„Chceš jít taky tancovat?“ zavolal na mě Danijel.

„A umíš to vůbec?“ Alkohol byla skvělá věc.

Kývl a ukázal k DJovi. „Na tohle to stačí.“

Již obvyklým způsobem mě chytl za zápěstí a táhl mě za sebou na taneční parket jako tygr svou kořist.

V tu chvíli se mi v kapse rozvibroval mobil. Zastavila jsem se, vytáhla ho a zvedla nad hlavu. „Sorry, musím to vzít.“

Vyvlékla jsem se Danijelovi a zamířila k záchodům v naději, že najdu klidné místo. Následoval mě, nejspíš se bál, že se dám zase na útěk.

„Co?“ zavrčela jsem do telefonu. Byl to Alexandr. Ten mi tu právě chyběl.

„Ne, nejsem doma... Jsem venku... Jo, na diskotéce. Ne, s žádným chlapem. S Nessou! ... Ne, už k tobě nepojedu. Měj se. Čau.“

Rozhodnutá, že už ho podruhé nezvednu, jsem vrátila mobil do kapsy.

„Tvůj přítel?“ Danijel zvedl tázavě obočí.

„Můj bývalý.“

„Aha.“ Nevypadal zrovna přesvědčeně. „Ví to vůbec?“

„Pracujeme na tom. Zatím se s tím nevyrovnal.“

Chuť tancovat mě opustila. „Musím na chvíli za Nessou,“ oznámila jsem mu a dala se do pohybu. Danijel mě následoval. Koutkem oka jsem spatřila, jak mu v ultrafialovém světle září bílé triko.

Trvalo to snad věčnost, než jsem Vanessu našla. Visela v Rickyho objetí. Simon tancoval o pár metrů dál s baculatou zrzkou.

„Volal mi Alexandr,“ zakřičela jsem Vanesse do ucha. „Myšlím, že se tu za chvíli objeví!“

Spíš se mi zdálo, než jsem viděla, že protáhla obličej. „Proč mu pořád hlásíš, kde jsi?“

„To je naše oblíbená diskotéka. Přece není blbej. Nesso, jestli se tu objeví, chci domů. Odvezete mě?“

Z představy, že bude muset ukončit večírek něco málo po půlnoci, nebyla vůbec nadšená. „Prostě už mu raději nezvedej telefon. Tady v tom mumraji tě nemůže nikdy najít!“

Ted' jsem potřebovala další drink. Nějak jsem v davu ztratila Danijela, tentokrát zcela nezáměrně. Rozhodla jsem se, že si nejdřív dojdou pro whisky s colou, pak využiju příležitosti, zajdu si na záchod a až pak ho budu hledat, pokud mě on do té doby sám nenajde. Ten týpek se na mě přilepil jak žvýkačka do vlasů.

Ve chvíli, kdy jsem si chtěla osušit ruce, mi znova zazvonil mobil. Naštvaně jsem popadla drink z umyvadla a nalila ho do sebe. To na mě bylo příliš. Náhle se všechno zatočilo. Ačkoliv jsem mobil z kapsy vytáhla jen proto, abych ho vypnula, nevědomě jsem ho zvedla. „Jsem tady,“ oznámil Alexandr.

„Kde jsi?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Na parkovišti před Myší dírou. Víím, že jsi tam!“

„Co chceš?“ zakřičela jsem do sluchátka.

„Jenom si popovídat,“ chlácholil mě. „Kvůli tomu jsem přijel. Pojď si rychle promluvit, pak zase zmizím.“

Trocha čerstvého vzduchu mi udělá dobře. Umývárna se už nebezpečně potácela. V šatně jsem si vyzvedla bundu a opustila diskotéku.

Alexandrův obrovský džíp Grand Cherokee se nedal přehlédnout. Zabíral dvě parkovací místa. Z reproduktorů se drala hudba, všechny čtyři reflektory svítily. Alexandr se opíral o nárazník z pochromované ocele.

Když mě spatřil, zamířil ke mně. Nageloval si blondaté vlasy a oblékl si tlustý béžový svetr, který jsem mu koupila.

Náhle se na mě zadíval přimhouřenýma očima a ukazovákem ukázal za mě: „Co je to za frajera?“

Zmateně jsem se otočila. Nevšimla jsem si, že jde za mnou Danijel a že se se zkříženými rukama postavil kousek ode mě. Stál v chladnoucí noci bez bundy.

„To je Danny,“ představila jsem ho a všimla si, že jsem opět použila jeho přezdívkou. To by stejně nic nezměnilo. „Jsme tu spolu.“

„Dobrý večer,“ pozdravil zdvořile Danijel, ale nechystal se pustit zkřížené ruce a podat svému protivníkovi ruku.

„A pak že s Vanessou!“ pohrdavě řekl Alexandr. „Co dělá s tebou tady venku?“

„Dávám na ni pozor,“ odpověděl Danijel za mě a vyčítavě na mě pohlédl. „Trochu víc pila.“ Jako bych mu chtěla dát za pravdu, zavravorala jsem a málem upadla.

„To si teď vezmu na starost já.“ Alexandr otevřel dveře spolujezdce. „Nastup. Jedeme domů!“

Málem jsem uposlechla jeho rozkazu a automaticky zamířila k autu, ale Danijel se postavil přede mě a zatarasil mi cestu.

„Nejspíš by ses jí měl zeptat, jestli vůbec chce,“ vyzval Alexandra.

„Pojede se mnou a hotovo!“

Danny mi cestu neuvolnil. Upíral zrak na Alexandra a zastrášoval ho svým upřeným pohledem.

„Zeptej se jí!“ zavrčel. Vůbec mě neudivovalo, že Alexandr této výzvě vyhověl.

S přehnanou afektovaností se mě zeptal: „Chceš jet se mnou?“

Nesměle jsem zakroutila hlavou. „Ne, nechci.“

Danny přibouchl dveře spolujezdce. „Tak to bychom měli.“

Položil mi ruku kolem ramen. „Pojď, půjdeme. Proč ses vlastně opila?“

„Abych se s tebou mohla bavit...“

Alexandr upozoroval důvěrné gesto, chytil Dannyho hrubě za rameno a za zápěstí mě táhl zpátky k autu.

Nedovedla jsem skrýt úsměv. Proč mě každý tak rád tahá za ruku?

Danny mě osvobodil z pevného sevření a rozzlobeně pohlédl na Alexandra. Ten se bez varování napřáhl a pěstí se rozmáchl po Dannym, který ale snadno uhnul.

„To bylo ale hodně pošetilé,“ pronesl Danny klidně. „Navrhuj, abychom tu show ukončili. Jestli si chceš zachovat aspoň malý zbytek slušnosti, nasedni do svého vyparáděného autíčka a zmiz!“

Alexandr ani na vteřinu nezaváhal a popadl Dannyho za límec. Ten se mu rychlou otočkou vyvlékl a zkroutil Alexandrovi ruce za zády. Tam mu je pevně držel a strkal ho k džípu. Na okamžik pustil jednu jeho ruku, otevřel dveře řidiče, naložil ho do auta a zabouchl dveře. Dlaní bouchl do střechy vozu. „Dobře dojeď.“

V mém bývalém příteli vřel vztek, už si ale netroufl znovu vystoupit. Zesílil rádio na maximum a zaburácel motorem. Na chvíli se mě zmocnil strach, že nás oba přejede, ale on pouze ostře vyjel z parkoviště. Ta scéna mi přišla tak důvěrně známá, že jsem se znovu musela zasmát.

Danny hleděl za džípem. „Milý chlápek, tenhle Alexandr.“ „Aspoň se nevsází o telefonní čísla.“ Sesunula jsem se k zemi. On se zapotácel, což mi zase přišlo k smíchu.

Kriticky na mě pohlédl.

„Ty patříš do postele,“ rozhodl, chytil mě v podpaží a postavil na nohy. „Jdeme na chvíli dovnitř, vyzvednu si věci a řeknu to ostatním, pak tě odvezu domů. Mám tady auto.“

„Mně je skvěle!“ oznámila jsem mu.

Společně jsme se vrátili na přeplněnou diskotéku. Usadil mě na bar.

„Nehýbej se z místa – za dvě minuty jsem zpátky!“

Až nyní jsem si všimla, že po celém stropě visí látkové myši. Přišlo mi to tak směšné, že jsem dostala záchvat smíchu.

Danny se vrátil. Starostlivě si mě prohlížel. „Simona pak odveze domů Ricky. Řekl jsem jim, že tě vezmu domů. Můžeš chodit?“

„Samozřejmě,“ zadrmolila jsem, zvedla se z barové židle a natáhla se jak široká, tak dlouhá. Danny mě s povzdechem zvedl, jednu moji ruku si přetáhl přes rameno, a tak mě dostal na parkoviště. Už z dálky odemkl auto a otevřel mi zadní dveře.

Musíš dozadu jako nějaký pes, přihlásil se o slovo můj vnitřní hlas.

Sesunula jsem se na světlou kůži. Všimla jsem si, že koberečky, osvětlení rádia, a dokonce i vnitřní osvětlení jsou modré. *Modré!* On si zařídil auto podle barvy očí. Dostala jsem další záchvat smíchu.

„Co je ti k smíchu?“ Zajímal se Danny, který právě nastoupil.

„Ty!“ vyprskla jsem.

„To mám radost, že tě tak bavím.“ Spustil navigaci. „Řekni mi svoji adresu.“

Okamžitě jsem zkrotla.

„Cože?“ zabědovala jsem. „Takhle nemůžu domů, naši mě zabijou!“

„No to sis měla rozmyslet dřív. Adresa?“

„Dovez mě prostě na hřbitov,“ přikázala jsem mu strojeně. „Určitě se tam najde nějaký volný hrob. Jednoduše mě do něj hod!“

Ještě jsem ho slyšela rezignovaně vzdychnout, pak jsem se složila.

Poslední, co si pamatuju, je, jak mě Danny vytahuje z auta. Do obličeje mě uhodil studený noční vzduch.

„Kde jsme?“ zeptala jsem se ho, zatímco mě táhl před sebou.

„U mě,“ odpověděl. „Je tu větší teplo než na hřbitově.“

Lhostejně jsem pokrčila rameny. Všechno mi bylo jedno, hlavně když budu moct v klidu spát.

Stáli jsme před malým dvojdomkem a Danny mě zatáhl do bytu v přízemí. Již v chodbě jsem zaznamenala tiché hlasy.

„Počkej chvilku tady.“ Danny svou instrukci ještě zdůraznil pohybem ruky a chodbou zamířil do obývacího pokoje. Samozřejmě jsem ho i tak následovala. Vpravo od nás stál obrovský gauč, který zároveň odděloval obývací od vedlejší místnosti. Vlevo ode mě visela na stěně televize, běžel v ní nějaký komediální seriál. Danny sebral ze stolu dálkové ovládání a televizi vypnul. Na gauči ležela nějaká holka a spala. Moc jsem z ní neviděla – obličej jí zakrývaly havraní vlasy sahající až na podlahu. Odhadovala jsem, že je tak o rok až dva starší než já. Danny se natáhnul na konec gauče po vlněné dece a přikryl ji.

„Kdo to je? Tvoje přítelkyně?“ Kdybych nebyla tak opilá, určitě bych si netroufla se zeptat.

„Něco na ten způsob,“ odpověděl a stáhnul mě zpátky do chodby. Pečlivě za námi zavřel dveře. „To je Christina. Patří skoro k inventáři. Buď ráda, že je na gauči. Znamená to, že můžeš spát v mé posteli.“

Skutečně jsem byla ráda. Když jsme vešli do ložnice, chtěla jsem si už jenom lehnout. Kozačky a džíny jsem hodila do kouta a pátrala jsem, proč opět vzdychl. Právě když jsem se pokoušela sundat si i svetr, vytáhl Danny z komody tričko a hodil mi ho.

„Můžeš si vzít na spaní něco mého,“ pronesl a na chvíli se otočil, abych se mohla převléknout. Kdyby to neudělal, bylo by mi to úplně jedno. V kalhotkách a jeho triku jsem padla do jeho manželské postele. Všechno se točilo. Koutkem oka jsem ještě vnímala, jak mě přikryl a pak se otočil k odchodu.

Impulzivně jsem ho chytila za ruku a zasunula si ji pod tvář.

„Zůstaň tady,“ poprosila jsem ho. „Je mi špatně. Nechci být sama. Je mi na umření!“

„Tak rychle ještě nikdo neumřel,“ odpověděl něžně. V hlase mu zazněl podtón, který jsem nedokázala interpretovat. Byla jsem tak strašně unavená, že jsem o tom nemohla přemýšlet.

„Zůstaň tady!“ zamumlala jsem ještě jednou a dál ho držela za ruku.

„Já tady zůstanu.“ Pomalu se položil za mě na postel, zasunul mi ruku pod hlavu, abych ležela na jeho paži. Opatrně mi z čela odhrnul pár pramínků a hladil mě po vlasech. V polospánku jsem ještě vnímala jeho láskyplné doteky. Ložní prádlo vonělo po něm, na okamžik jsem se cítila v bezpečí a ve zlomku vteřiny usnula.

Slunce mi svítilo do zavřených očí. Lenivě jsem zamžourala do pronikavého světla. Příšerně mi třesla hlava. Celá postel voněla intenzivně po Dannym, takže jsem si okamžitě vzpomněla, kde jsem. Druhá strana manželské postele byla samozřejmě prázdná a nezdálo se, že by v ní někdo spal. Opatrně jsem se posadila. Když jsem se pohybovala pomalu, dala se pulzující bolest vydržet. Zvědavě jsem se rozhlédla kolem sebe. Ložnice byla vymalovaná na bílo, já jsem ležela v bavlněném povlečení s modrými pruhy a kolem stály jednotlivé kusy nábytku ze světlého buku: obrovská šatní skříň, dva noční stolky a komoda. Nepřekvapilo mě, že i závěsy a kobereček jsou modré.

Pokoj byl velmi uklizený a čistý, jen v jednom rohu ležela hromada oblečení. S malým zpožděním mi došlo, komu patří. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře.

Naposledy jsem zabořila nos do polštáře a nasála vůni šamponu, sprchového gelu a aviváže. Nejradši bych na věky zůstala v jeho posteli, ale najednou mi bylo trapné, že se tu válím polonahá. Skutečnost, že se mě ani nedotkl, se mi bolestivě zarývala do vědomí. Kolik důkazů ještě potřebuji, aby mi došlo, že o mě tenhle chlápek nestojí? Možná je gay?

Velmi podrobně jsem si vybavila, jak flirtoval s dvěma atraktivními dívkami, a okamžitě jsem tyto myšlenky zavrhl.

Nemotorně jsem se zvedla z postele, abych mohla jít hledat koupelnu. S hromádkou svého oblečení jsem vklouzla do vedlejší místnosti. Nebyla to ale koupelna, spíš kombinace tělocvičny a kanceláře. V jednom rohu stál pod oknem psací stůl, ve druhém rohu visel boxovací pytel. Na zemi ležela zíněnka a ke stropu byla přidělaná jakási protahovací tyč. Na stěně

visela celá sbírka diplomů a ve vitríně stálo několik pohárů. Zvědavě jsem si je prohlížela zblízka. Kickbox, zaznamenala jsem. Proč nemůže hrát jako všichni ostatní fotbal nebo tenis?

Vlevo ode mě visel certifikát.

Proboha!

On loni vyhrál amatérské mistrovství světa v kickboxu. Plnokontaktní, střední váha.

Co tady vlastně dělám?

Znovu jsem si uvědomila, že stojím v cizím bytě jen v kalhotkách a tričku, a to mě vytrhlo z údivu. Z ložnice jsem se vrátila na chodbu a zkusila další dveře. Trefa. Bez okolků jsem vlezla do sprchy, našla dámský sprchový gel a namydčila se jím.

Že tu Christina zjevně bydlí, se mi vůbec nehodilo do krámu. Kdo to má k čertu být?

Ze skříně jsem si vzala ručník, osušila se a vklouzla do džín. Protože mi svetr nesnesitelně smrděl kouřem, rozhodla jsem se obléct si znovu Dannyho tričko. Chvilku jsem si pohrávala s myšlenkou, že bych použila jeho zubní kartáček, ale nebyla jsem si jistá, jestli je ten modrý doopravdy jeho. Takže jsem se spokojila s kloktáním ústní vody a pečlivě jsem se učesala. Použila jsem dokonce Christinin deodorant a pak se cítila jako znovuzrozená. Mnohem sebevědoměji jsem vykročila do chodby, z druhé strany cinkalo nádobí, tak jsem zamířila za zvukem. Kuchyně byla malá a útulná se světlými skříňkami a malým kulatým stolem, kolem nějž stály dvě židle.

„Prostřela jsem tady v jídelně,“ ozval se z vedlejší místnosti přátelský ženský hlas. „Pojď jednoduše sem.“

V jídelně? Jak je ten byt velký? Na co potřebuje jeden člověk tolik místností?

On není sám, Jessico!

Odhodlaně jsem vstoupila do otevřených dveří. Dívka, kterou jsem včera spatřila na gauči, se na mě smála. Christina. Byla křehounká a neobyčejně krásná v obličeji.

„Dobré ráno, Jessico,“ zapěla.

Na jakémkoliv jiném místě a v jakékoliv jiné situaci by mi byla od začátku sympatická, ale už jsem se rozhodla, že ji budu navždycky bytostně nenávidět. Její oblečení mě ještě více popuzovalo. Ačkoliv byl již podzim, měla na sobě uzounké kraťásky a top se širokým výstřihem. Pod látkou se jí rýsovalo bujné poprsí a při každém kroku se pohupovalo, z čehož jsem usoudila, že podprsenku považuje za přežitek. Hleděla na mě smaragdově zelenýma očima. Její pohled se do mě zabodával stejně jako Dannyho. Kdyby měla Christina modré oči, myslela bych si podle intenzity jejich barvy, že jsou sourozenci. Kromě toho ale viditelně nic společného neměli.

„Posaď se,“ vyzvala mě Christina zdvořile a přitáhla mi židli.

„Děkuju,“ řekla jsem a přijala její pozvání.

„Danny šel běhat,“ vysvětlila mi. „Za chvíli by měl být zpátky. Nepočítal s tím, že vstaneš tak brzo. Dáš si kafe?“

„Jo, díky.“ Christina se natáhla přes stůl a nalila mi šálek kafe. Automaticky jsem se jí zahleděla do výstřihu a viděla všechno, co bylo k vidění. Žárlivost ve mně stoupala jak horká láva, když jsem pomyslela na to, jak takhle každé ráno nalévá kafe Dannymu.

Podala mi mlíko a cukr a já si oboje zamíchala do šálku. Na stole stály čerstvé housky, máslo a různé marmelády.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptala jsem se a lačně se napila kafe, přestože bylo ještě hodně horké.

„Christina,“ odpověděla. „Ale celý svět mi říká Tino.“

„Jo, to už vím. Sdílíte spolu byt?“

Obranně zakroutila hlavou. „Ne, to je Dannyho byt. Já jsem tu jen na přechodnou dobu.“ Provinile pokrčila rameny. „Problémy doma, chápeš?“

„A on byl tak hodný a nabídnul ti svůj gauč?“ Ta myšlenka mě rozpálila.

„Vlastně mám svůj vlastní pokoj. Akorát jsem omylem usnula na gauči.“

Vlastní pokoj pro někoho, kdo je tu jen na přechodnou dobu? Jak dlouho trvá ta přechodná doba?

„Buď ráda, že jsem chrněla na gauči. Jinak by ses do Dannyho postele nikdy nedostala,“ oznámila Christina a než pokračovala dál, udělala dramatickou pauzu: „Bohužel ti musím oznámit, že on kvůli tomu spal v mé posteli.“

Chtěla mě vyprovokovat? Rozhodla jsem se toho chytit.

„To jste spali v jedné posteli? Úžasné.“

Mile se usmála. „Ne, včera ne. Spala jsem na gauči. Ale někdy spím i v jeho posteli. Hlavně když nemůžu usnout nebo se cítím sama.“

„Jak dojemné!“

V tu chvíli za námi do jídelny přišel Danny. Na okamžik se mi zastavilo srdce.

„Dobré ráno,“ pozdravil. Byl oblečený do sportovní soupravy a zpocený z běhu. Vlasy mu stály do všech stran a smál se na mě. „Ty jsi přežila. To je zázrak!“

Přistoupil ke stolu a letmo mi položil ruku na rameno. Bylo to, jako by pod jeho dotekem létaly jiskry. Zírala jsem na něj jak nabitá elektřinou, ale on jednoduše pokračoval dál ke Christině.

„Rychle se osprchuju,“ oznámil, naklonil se k ní a s naprostou samozřejmostí ji políbil na spánek. „Děkuju, žes udělala snídani, Christino.“

Přátelsky mu přikývla a já jsem s otevřenými ústy hleděla za ním, jak opouští místnost.

Christina vycítila moje zoufalství, protože se posadila vedle mě a pronesla: „Neměj strach. Danny není můj přítel. A nikdy nebyl.“

„Ale ono to tak vypadá.“ Rozhodla jsem se, že se ji alespoň pokusím mít ráda, a mrzutě jsem se pustila do housky.

Když se za námi vrátil Danny, dělala jsem, jako bych si ho vůbec nevšimla.

„Je ti dobře?“ zeptal se.

„Hmm,“ zabručela jsem.

„Pojď se mnou, ukážu ti byt,“ vyzvala mě Christina. I když bych radši zůstala s Dannym, vydala jsem se za ní do otevřené obytné plochy. Nábytek byl z černého dřeva s velkými skleněnými dvířky a docela mě uklidňovalo, že tu není nic modrého. Christina otevřela dveře na terasu a spoře oděná se protáhla ven. Malou zahradu odděloval od sousedů vysoký živý plot. Na terase stál přikrytý zahradní nábytek. Byla to naprostá idyla. Přilehlá ulice ústila přímo do polní cesty. Promrzlé jsme se vrátily dovnitř a Dannyho ložnicí mě provedla do sousední místnosti.

„To je jeho kancelář a tělocvična,“ vysvětlila mi. „Tady většinou trénuje večer před spaním.“ Zamlčela jsem, že jsem v té místnosti již byla, a přemýšlela jsem, co jí dává právo do ní nakráčct s takovou samozřejmostí. Christina tomu všemu nasadila korunu, když mu na zpáteční cestě ustlala postel

a pečlivě uhladila povlečení. Pak mi ukázala místnost, která se nacházela vpravo od vchodu.

„To je můj pokoj,“ hlásila hrdě.

Co do velikosti byl stejný jako ostatní místnosti, jen neměl kancelář. Nacházela se v něm postel, gauč a malý psací stůl s velkým notebookem. Po zemi se jí válelo oblečení a hromada bot s vysokými podpatky, na kterých bych si zlámala nohy při pouhém stání.

Danny také přišel do jejího pokoje.

„Odvezu tě teď domů,“ oznámil mi, ačkoliv já bych ráda ještě zůstala.

„Ráda jsem tě poznala,“ pronesla Christina a podala mi ruku. Zarazil mě pevný stisk ruky této vychrtlé osoby. „Třeba se ještě uvidíme.“ Z tónu jejího hlasu nebylo možné poznat, jestli si to přeje, nebo doufá, že to nenastane.

„Jo, určitě,“ odvětila jsem tiše. „Moc děkuju za snídani.“

Zamávala mi, já si došla pro věci a následovala Dannyho k autu. Otevřel mi dveře spolujezdce.

„Ó, dneska můžu sedět vpředu?“

„Výjimečně ano. Moc si na to nezvykej.“ Zapnul navigaci a já mu nadiktovala adresu. Z CD přehrávače se ozvala epická hudba, kterou jsem neznala. Danny ztlumil hlasitost. Náhle jsem měla pocit, že mu musím poděkovat. Není samozřejmé vzít si domů někoho, koho vůbec nezná.

„Děkuju,“ hlesla jsem, „za to, že ses o mě postaral a tak.“

„V pohodě. Příště bys ale měla pít jen tolik, kolik sneseš. Nejlíp jenom vodu.“

Nechal se navigovat a jel příšerně rychle. Ale cítila jsem se v bezpečí a radši nic nenamítala.

Najednou mě napadlo, že bych se měla ozvat Vanesse, že jsem v pořádku. Na mobilu jsem měla zprávu:

Jseš v pořádku doma? Jess? Prosím, ozvi se!

Vyťukala jsem sms:

Nesso, všechno v pořádku. Spala jsem u Dannyho, právě mě veze domů. Ozvu se později.

S úšklebkem jsem uklidila mobil a řekla Dannymu: „Myslím, že tvůj kamarád Ricky Vanesse pěkně zamotal hlavu. Doufám, že ji jenom nevyužije.“

„Oba jsou dost staří na to, aby věděli, co dělají,“ poučil mě.

„Kdo je vlastně Christina?“ Prostě jsem to musela vědět.

„Moje nejlepší kamarádka. Chvilí u mě bydlí.“

Rozhodla jsem se to vzdát. Takhle se nikdy nic nového nedozvím.

Cesta netrvalo dlouho. Danny zajel svým BMW na parkoviště kousek od našeho domu a zatáhl ruční brzdu. Nechal na ní ruku a netrpělivě na mě pohlédl. „Seš doma.“

Váhavě jsem sáhla po jeho ruce, chtěla si ji přitáhnout k sobě, rozloučit se, dám mu třeba letmou pusou.

Bleskurychle ruku stáhl, jako bych se ho pokusila kousnout, a vyjekl na mě: „Přestaň.“

Byla jsem úplně rozhozená a jen na něj zírala s otevřenou pusou. Založil ruce na prsou a čekal.

„Ehm,“ spustila jsem zmateně, „chtěla jsem... tak... myslela jsem... ehm, myslela jsem...“

„Je mi úplně jedno, co sis myslela, Jessico. Na shledanou.“

Vzpomínala jsem, jak mě pár hodin předtím něžně hladil ve své posteli po vlasech, a ničemu nerozuměla. Tento kluk byl živoucí protimluv.

„To mě teď jako vyhodíš?“ zeptala jsem se ublíženě.

„Ještě ne, až za chvíli.“

„Proč jsi na mě najednou takový?“ Dlužil mi alespoň vysvětlení. Přimknul rty k sobě a zhluboka vydechl, jako by se jen těžko dokázal ovládnout.

„Poslouchej,“ řekl o něco mírněji, „mrzí mě, jestli sis něco špatně vykládala, ale já vážně nemám nejmenší chuť na nějaký vztah nebo podobné blbosti. Už tak mám dost komplikovaný život. Nepotřebuju tě v něm a velmi bych uvítal, kdybys teď zmizela.“

V žaludku jsem ucítila bolestivé bodnutí. Pak zklamání vystřídala zlost.

„Seš příšerný pokrytec!“ vylétlo ze mě.

„Tak,“ pronesl nebezpečně klidně, vystoupil z auta, rychlými kroky obešel kapotu a otevřel dveře spolujezdce. „Teď přišla ta chvíle, kdy tě vyhodím!“

Se supěním jsem vyskočila z auta, vytrhla mu dveře z ruky a zabouchla je.

„Táhni k čertu!“ vyjekla jsem na něj.

„To bych rád, ale zdržuješ mě!“ odvětil podrážděně.

Přitiskla jsem si kabelku k prsou a se vztyčenou bradou bez jediného slova prošla kolem něj. Chtěla jsem domů, ošetřit si rány. Začala bych tou nejhlubší. Ještě před dohovnými dveřmi mi oči zaplavily slzy zklamání. Bez hlesu jsem oplakávala ztrátu něčeho, co jsem nikdy nevlastnila.

Toho večera jsem ležela dlouho v posteli, než jsem upadla do neklidného spánku.

Celá zpocená běžím úzkou uličkou. Srdce mi bije až v krku a cesta se mi rozplývá před očima. Vystrašeně se ohlížím. I za mnou se cesta rozpouští a padá do ledově modrého moře. Zprava a zleva se na mě neustále valí zdi a proměňují se v hustou modrou mlhu. Modrá barva je všudypřítomná, zahaluje mě a připravuje mě o kyslík.

PROSINEC 1999

Než Jörg Pfisterer uzavřel spis, znova si jej důkladně prostudoval. Nebylo to tak, že by detailně nevěděl, co stojí uvnitř. Ale takto se mohl jednodušeji rozloučit. Celou věc dělala snesitelnější skutečnost, že se vlastně vůbec loučit nemusel. Jednalo se spíše o formální záležitost.

Přes pět let chlapce doprovázel. První rok v dětském domově, pak v chráněném bydlení. Nakonec mu v létě 1996 pomohl přestěhovat se do vlastního bytu. To bylo krátce po rozsudku. Proces se táhl bezmála rok. Bylo to pro Dannyho velmi kruté období, když před soudem znovu rozebíral celý svůj příběh. Ale prokousal se tím statečně. Společně podávali žaloby ke všem instancím a nakonec celý proces vyhráli. Což se dalo očekávat a samozřejmě to bylo spravedlivé. Celé to ale mohlo jít mnohem rychleji: skutková podstata činu byla jednoznačná. Ale Dannyho matka se ukázala jako překážka, bránila svého muže a neustále si protiřecila.

Jen co tuto záležitost překonal, přišla další rána. Ještě strašnější než ta předchozí. Jörg věděl, že Danny to šílenství ještě nezpracoval a že ho do konce svého života nikdy nezpracuje. To by nezvládl nikdo. Bylo to prostě moc příšerné, nesnesitelné a konečné.

Přesto všechno složil Danny velmi úspěšně maturitní zkoušku. Svého snu jít studovat tělocvik na univerzitu se ale vzdal. Osud se mu zdál nevyhnutelný, v jeho očích nemělo vysokoškolské studium smysl. Jörga to všechno zraňovalo na duši. Toho chlapce přijal za syna. Miloval ho, a bylo-li by to nutné, okamžitě by ho bez zaváhání adoptoval.

Danny byl optimista, rozhodl se splnit si svůj sen stát se osobním trenérem i bez vysokoškolského studia a začal se vzděláváním ve fitness centru. Když dosáhl velkých úspěchů ve svém sportovním odvětví a začal trénovat mládež, Jörg věděl, že by studium bylo zbytečné.

Swázal spis gumičkou a založil jej. Dole byly přípravy na narozeninovou oslavu v plném proudu. Danny letos slavil v dětském domově. Měl zde svoje kamarády, cítil se tu jako doma. Christina, Ricky a Simon dorazí co nevidět. Nenechali se přemluvit a pozvali tucet striptérek. Dámy se ale mají dostavit až pozdě v noci, až budou děti z domova v postelích. Jörgův dárek pro Danny už stál zabalený dole mezi ostatními. Pozval i Dannyho matku, ale nepředpokládal, že by přišla. Během těch let nepřišla ani jednou.

Někdo zaklepal na dveře a vešel Danny.

„Ahoj,“ pozdravil. „Všechno nejlepší k narozeninám, kluku.“ Přátelsky ho poplácal po rameni a zahleděl se na svého chráněnce. Dobře ho znal a okamžitě poznal, že se trápí.

„Co se stalo?“ zeptal se. Danny pokrčil rameny a mlčel.

„Posaď se,“ poručil Jörg a znova si sedl za psací stůl. Danny ho poslechl.

„Pověz mi to!“ vyzval ho.

Danny si nervózně okusoval ukazováček. „Poznal jsem jednu holku.“

„Ale to je přece skvělé.“

Danny na něj vyčítavě pohlédl. I po tak dlouhé době se Jörgovi občas stalo, že se pod silou Dannyho pohledu otrásl.

„To není skvělé a sám to dobře víš.“

Na moment Jörg zaváhal. Tolik by mu přál funkční vztah, ale nezapomněl na Dannyho dosavadní strastiplné zkušenosti.

Svoji první opravdovou přítelkyni měl Danny v šestnácti krátce poté, co se jeho otec dostal do vězení. Byla to křehká tmavovláška, která byla tak nezkušená a stydlivá, že Danny nabyl dojmu, že tento vztah utáhne. Ale vydržel jen pár měsíců. Dívka se nevyrovnala s jeho uzavřeností a odtažitostí. Kromě toho nikdy nepochopila, proč se on může dotýkat jí, ale ona jeho nikdy. Nakonec se s ním rozešla. Po tomto vztahu následoval otcův osudný telefonát, po němž dal Danny od dívek úplně ruce pryč. O dva tři roky později to znovu zkusil. Tentokrát si vybral úplně opačný typ ženy, silnou a sebevědomou osobnost, ale problémy se nezměnily. U třetí rezignoval na city a měl s ní více či méně fungující románek. Až ho svědomí donutilo nalít své partnerce čistého vína. Načež i ona nadobro zmizela.

Jörg by svému chráněnci tolik přál, aby mu to konečně jednou vyšlo. Ale co mu má poradit? Nechat si svoje tajemství pro sebe? Nebylo povinností poručníka vychovávat ho k upřímnosti a férovosti vůči ostatním lidem?

Jörg pocítil úlevu, když si uvědomil, že už Dannyho poručníkem není. Takže mu může udílet čistě přátelské rady.

„Je to skvělé, Danny. Jen tentokrát nesmíš udělat tu chybu, že jí všechno řekneš.“

Danny na něj udiveně pohlédl.

„To snad ani nemůžeš myslet vážně?“

„Jo. Myslím to vážně. Nikdo tě k tomu nemůže nutit. Musíš teď myslet taky sám na sebe. A ty nejsi hloupý. Víš, od kdy je nutné dávat si pozor. Dokud ji nedostaneš do nebezpečí, máš právo nechat si to pro sebe.“

„Já nevím.“ Dannymu se zastřel hlas a znovu si začal okusovat prst. „Necítím se při tom dobře.“